

Пролог

На підвіконні сидів ворон. Його чорне як смола пір'я було припорошене снігом, кінчик дзьоба він притулив до брудної шибки, а пильні очі невідривно стежили за тим, що відбувається за нею.

Тримаючись якомога ближче до стіни, він дивився на дванадцять жінок, які, схилившись над столом, гортали блокноти Агнеси та про щось сперечалися. Товсте скло не пропускало ні звуку, тому ворон міг тільки здогадуватися, що ж саме викликало таку запальну суперечку. Відьмам не вдавалося розшифрувати записки своєї праматері. Це можна було передбачити. Дурні, жалюгідні відьми.

Агнесі не варто було йти так рано. Та завадити їй Тікі Ра не міг: вона виконала свою обіцянку й повернула борг. Життя за життя.

Щовечора сестри зачинялись у цій кімнатці в найвищій вежі замку та працювали над блокнотами — і все марно. Вони застосували найрізноманітніші чари, навіть найтемніші, проте досі не отримали жодних результатів. А все чому? Бо шукали в блокнотах того, чого там не було, — шлях до світу Ра, до його світу, але не самого Тікі Ра. Його вони не шукали, адже боялися, і страх їхній був виправданим. Якби він володів хоч дещицею минулої магії, то давно позбувся б їх, як робив з усіма жорстокими, жадібними та кровожерливими чародійками.

Змахнувши крилами, ворон перелетів на балюстраду й кинув погляд на засніжені верхівки гір. Відколи в замку оселилася Інкарнат Місяця, тут майже постійно йшов сніг. Ось і зараз великі, лапаті сніжинки ковзали на вітрі, сірі хмари ховали місяць, що нещодавно зійшов, а мороз лише міцнішав. Схиливши голову набік, Тікі Ра поринув у тривожні спогади. Минуле спливало в пам'яті

невиразно, без жодної хронології, уривками, які він ніяк не міг скласти в цілісну картину.

Тікі Ра. Збирач зірок. Князь Воронів. Він пам'ятав, що в нього багато імен, як і пам'ятав, чому опинився в тілі птаха — Всесвіт не прощає тих, хто вдається до обману, лише карає їх. Чи заслужив він це? Ні. Хоча, гаразд, можливо, й заслужив. Але в Тікі Ра не було іншого шляху, окрім як обманом спробувати повернути собі давно втрачене, викрасти зірку та...

Відьми забрали його серце, Усесвіт перетворив душу на ворона, а кістки поглинула земля. О, його тлінні кістки. Тисячу років вони волають до нього й чекають, але без сторонньої допомоги Тікі Ра ніколи не зможе до них дістатися. Та, хвала небесам, він знає, хто йому допоможе!

Ворон тріпнув головою. Він має сотворити свої останні чари й віддати магію, яка стільки часу берегла його свідомість у цьому маленькому тільці. Втративши її, Тікі Ра також поступово втратить уривки спогадів і перетвориться на звичайнісінького птаха, чия душа належала колись великому чарівникові.

Але він повинен це зробити — така ціна прощення.

Розправивши крила, Тікі Ра почав бити ними в повітрі. Синяво-чорне пір'я засріблилося, у повітрі заіскрилася магія... І чари було сотворено. Цієї миті на іншому кінці Сонячного королівства, там, де спочивали кістки Тікі Ра, земля розкисла й почорніла.

Цьому судилося статися.

Спостерігаючи за хуртовиною, Тікі Ра відчайдушно намагався озвучити свої думки людською мовою, надати їм форми та сенсу, але не міг згадати жодної мови, яку знав раніше. Довелося добряче розкинути пташиними мізками, щоб воскресити в пам'яті одне з пророцтв Агнеси:

Кістки. Попіл. Чорна сажа.

Хто тебе віднайде, княже?

Кістки. Темрява та гниль —

Спиш углиб на сотні миль.

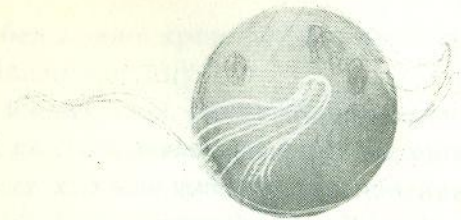
Кістки. Світло. Сморід тління.

Чи буде нам у цім заміна?

Кістки. Лід. Смертельний трунок.

Згноїть усе твій подарунок.

*Малесенька Мері моя,
Душа звірами рвана твоя
І кинута дикому Вовку.
Навіщо? Хоч би обмовку.
Кістки твої змії ховають
Й Місяцю хвалу співають
Насолоду відчуваєш?
Твоє серце забрали зорі
І запалили в небі нагорі.
Ти прогнівилась, чи ні?*

Розділ 1

Небо на сході ставало дедалі світлішим. Сонце ще не зійшло, але перші золоті промені, схожі на зубці корони, уже пронизали небосхил. Заковані в лід річки, вкриті снігом гори й нескінченні білі рівнини, здавалося, спали, заколисані зимою. Ліси сріблилися морозним інеєм, усі дороги та стежини сніжило, тож цей білий світ видавався Сонцю порожнім і миршавим. Але сьогодні щось змінилося. Легкі, незнайомі звуки вліталися в передсвітанкову тишу, немов золоті нитки світла в чорне полотно ночі.

Велично піднявшись над горизонтом, Сонце відігнало ніч ще далі на захід, де світлий Місяць тільки-но лягав спати. Якщо світло Сонця було сліпучим золотом, то сяйво Місяця — чистим сріблом. І хоча денному світилу не судилося побачити це на власні очі, воно знало: місячне сяйво було таким прекрасним, що навіть найвіддаленіші зірки показували смертним своє обличчя, аби тільки помилуватися ним. Жаль, що Сонце могло побачити лише якийсь флер сяйва, більше схожий на серпанок.

Невже ці дивовижні звуки Місяць чує щоночі? Як несправедливо! Адже саме Сонце є творцем і володарем усього видимого, і тільки воно заслуговує чути такі прекрасні творіння... Але хто створив їх і, головне, — як?

Здійнявшись вище, Сонце засяяло ще яскравіше і спробувало розгледіти творця мелодії, що то здіймалася до небес, то каменем падала донизу; витала в повітрі та сяяла у світлі сонячних променів. Ніколи раніше Сонце не чуло музики. Так, часом воно бачило, що люди грають на різних інструментах, але вони робили це надто тихо, аби привернути увагу зірки.

Здається, мелодія долинає з он того засніженого лісу. Зачароване Сонце спрямувало своє світло крізь непролазні нетрі, туди, де не ступала нога людини. Істота, що стояла посеред замерзлого озера, не була схожою на звичайних смертних — його довгий вузький тулуб скидався на тінь, — та Сонцю було байдуже. Його думками заволодів маленький дерев'яний інструмент, на якому грав незнайомець. Смичок у правій руці плавно ковзав по туго натягнутих струнах скрипки. Скрипка. Вона якось незбагненно розмовляла мовою Всесвіту, і тому Сонце почуло її. Але як? Як таке можливо?

Скрипаль грав, заплющивши очі. Музика полонила, зачаровувала, закликаючи Сонце залишитися. Мелодія здавалася нескінченною, сповненою темряви та зоряного пилу, наче в ній була частинка самого космічного простору.

Захоплене пісню Сонце не помітило чарів, що танцювали в його променях. Вони вліталися в золотаві потоки світла та щільно обвивали їх, намагаючись втримати такого незвичайного слухача. Але Сонце поки що не знало про це. Забувши про все на світі, воно напувалося кожною нотою, як спрагла людина напувається кожною краплиною води.

Минуло чимало часу, перш ніж скрипаль зупинив свою гру й опустив скрипку.

— Пробач, — мовив музикант. Його голос нагадував шелест листя на вітрі. Він простяг руку до потоку світла, і Сонце з подивом виявило, що це створіння може торкатися його променів, таких схожих на струни скрипки. Чари зробили їх відчутними. Сонце злякалося і спробувало покинути ліс, але нічого не вийшло — довгі пальці незнайомця міцно тримали його.

— Я тебе відпушу, — пообіцяла істота, — але спочатку ти мусиш...

Малахія розплющив очі й кілька разів кліпнув. У напівтемряві кімнати, освітленої лише палахкотливими жаринами в каміні, силуети меблів були ледь помітними: велике крісло біля дальньої стіни, шафа, ліжка з балдахіном і диван, на якому лежали стоси книжок. Він так втопився, що заснув просто за столом. Старовинний фоліант з особистої бібліотеки Інквізитора був розгорнутий на сторінці із зображенням магічних символів і рун.

Малахія відкинувся на спинку крісла й утомлено потер перенісся. Цей сон він бачив досить часто. Точніше, це був єдиний сон, який снівся йому впродовж останньої тисячі років.

Уже вкотре король марно намагався воскресити в пам'яті зовнішність скрипаля, але риси обличчя істоти з незвично видовженим тілом і дивним голосом вислизали з його свідомості як пісок крізь пальці. Можливо, цей сон — один зі спогадів, що належали Сонцю ще до того, як воно отримало тіло. Або це просто жалюгідна спроба розуму відшукати відповідь на питання, що вже змучило Малахію: чому з'явилися Інкарнати?

Боязкий стукіт у двері повернув короля до дійсності. Підлоговий годинник показував четверту годину ранку. Потривожити Малахію в такий ранній час могла лише одна людина, до обов'язків якої належало підтримувати порядок у домі Інкарната Сонця; і тільки їй він довірив ключі від цієї частини резиденції, куди заборонено заходити решті слуг.

— Заходь, — Малахія згорнув книжку та спрямував погляд своїх золотих очей на двері, що відчинилися. На порозі стояв Кельсій — старший слуга, який працював при дворі останні двадцять років. Він зайшов у кімнату, зупинився перед столом і вклонився.

— Даруйте, що турбую, Ваша Величносте, — Кельсій нервово пригладив скуйовджене волосся. Його обличчя було блідим, очі гарячково блищали. — Але це знову сталося... Цього разу — південний схід Санкта Ілії, мій королю. Постраждала територія площею майже три кілометри, загинули всі рослини, худоба й декілька дрібних домашніх улюбленців. Тамтешні мешканці завітали до вас на аудієнцію та принесли... докази.

Малахія коротко кивнув головою.

— Добре. Проведи їх до зали засідань, я невдовзі прийду.

— Слухаюся, Ваша Величносте. Ще щось?

— Простеж, щоб після аудієнції цих людей нагодували й напоїли, — Малахія сперся ліктями на стільницю. — І подбай про придулок, у якому вони можуть залишитися, доки ми не з'ясуємо, з чим маємо справу і як цього позбутися.

— Буде зроблено, Ваша Величносте.

— Ще поклич Ілая та Марію, нехай вони також приєднаються до цієї зустрічі. Це все.

Кельсій вирушив виконувати наказ, залишивши короля вічна-віч із похмурими думками.

Малахія відчинив верхню шухляду столу, доверху забиту паперами та теками, й дістав учорашній випуск «Оріона». Його увагу відразу привернув заголовок на першій сторінці, надрукований великими літерами:

ГНІВ ВСЕСВІТУ

Сонячне королівство спіткало чергове лихо: невідома хвороба знищує родючий ґрунт, вбиває рослин та тварин.

З кожним днем інфікованих територій дедалі більше, що загрожує населенню голодом. Жителі королівства налякані, багато хто залишає свої будинки цілими сім'ями. Вони вирушають на пошуки крихітного Місячного королівства, яке розташовувалося біля підніжжя гір Дванадцяти сестер.

Віряни впевнені: саме там зараз перебуває його світлість Ісайя — Інкарнат Землі. На їхню думку, тільки він як володар планети здатний урятувати її від неминучої загибелі.

Тисячі смертних звертають до нього свої молитви, сподіваючись вимолити прощення за злочини повстанців та їхнього ватажка Луки Драгомира, який наважився виступити проти Інкарнатів.

Нагадаємо, що перший спалах Гнилості, як охрестили люди цю хворобу, було зафіксовано в містечку Скарра, неподалік захопленого Пожирачами округу Астрос. Три тижні тому тамтешній фермер виявив, що за ніч його сад повністю згнив.

Більшість населення вже покинула Скарру, підкорившись наказу Його Величності Малахії. Король скликав у Санкта Іллю всіх герцогів і герцогинь, щоб найближчим часом відшукати...

Малахія роздратовано зім'яв газету. Нічого вони не знайдуть. Це не звичайна хвороба, її створено за допомогою чарів, походження яких Інкарнату Сонця було невідоме. Його сила — світло й вогонь — не могли випалити отруту та вилікувати землю. Прикро. Якщо так піде далі, то невдовзі смертні залишаться без води, їжі та даху над головою — жити на отруєній території неможливо. Тих, хто відмовився покинути Скарру та свій дім, Гнилість убила